

[Arne Bjerregaard]

Men heller ikke det ville man være med til. Selvfølgelig var der tilløb til det i socialdemokratiet, men jeg må erkende, at en boligminister spændte ben for videreudviklingen på dette område på et bestemt tidspunkt.

Når f.eks. socialdemokratiet gennem hr. Svend Auken og hr. Lykketoft siger, at vi må føre en anden og bedre fordelingspolitik, så er vi såmænd ganske enige. Men er det den politik, som socialdemokratiet ønsker at føre? Er det den, som det har ført? Er det en klar fordelingspolitik, som tager hensyn til de svage i samfundet? Som jeg sagde i går: bruger man ikke blot de svage som løftestang for de bedrestillede i samfundet? De familier, som har blot 100.000 kr. eller lidt mere i indtægt, 3-4 børn, kun én indtægt i familien, og som klarer sig selv og passer deres egne børn, har man overhovedet intet tilovers for. Men bl.a. socialdemokratiet ønsker, at denne familie skal være med til at betale til den familie, som har 300.000-400.000 kr., for at den familie kan få passet sine børn i institution. Er det rimeligt? Er det fordelingspolitik? Det er i alt fald den fordelingspolitik, man hidtil har stået på, fordi man ikke på noget tidspunkt har ønsket at finde ud af, hvem der i grunden er de såkaldt velbærgede i dette samfund, som man taler om. Jeg vil påstå, som jeg påstod i går, at de, der har det bedst i dagens Danmark, er den familie, som har to gode indtægter, men dem rører man ikke ved, og dem har socialdemokratiet ej heller ønsket at røre ved. Det er vores fordelingsmæssige problem.

Fra kristeligt folkepartis side har vi intet større ønske, end at man i dette ting kunne samarbejde om at finde en bedre fordelingspolitik, således at man i alt fald tog mere hensyn til de socialt svage i dette samfund. Men det kan man først, i det øjeblik man erkender, at man vil hjælpe de svage og ikke blot bruge dem som løftestang for dem, der er velbærgede i dette samfund.

Den politik, som kristeligt folkeparti allerede i 1976 prøvede at fremføre, og som man lo ad, er trods alt den, man realiserer i dag, og det er den politik, som selv socialdemokratiet erkender er den nødvendige politik.

Finanslovsforslaget er et produkt af fire regeringspartier sammen med de radikales og fremskridtspartiets medvirken plus det, som socialdemokratiet og andre partier har formået at få indført, og derfor er det da ganske

klart, at intet parti kan være 100 pct. tilfreds med dette forslag; det er en umulighed. Ethvert samarbejde har sin pris, og samarbejdet er nu engang demokratiets forudsætning. At der så er nogle, der hellere ser den ureflekterede flertalsmagt, er såmænd kun et bevis på, at de samme ikke har annammet andet af demokratiet, end at man med demokratiet kan realisere, jeg havde nær sagt urmennekets magtinstinkt, og det har intet med demokrati at gøre, men demokratiet kan bruges dertil.

Finanslovsforslaget har trods ændringsforslagernes vedtagelse i går fastholdt sit primære sigte, sit primære formål, og det kan ikke være socialdemokratiet ubekendt, hvis socialdemokratiet i øvrigt mente noget med, hvad det skrev i sit oplæg af 1. september 1982, som vi havde den glæde at se, allerede inden det blev offentliggjort. I dette blev det nemlig fremført, at man ville styrke grundlaget for beskæftigelsen i erhvervslivet, bl.a. ved »at hindre stigningen i og gradvis formindskede underskuddet på betalingsbalancen og ved at standse væksten i og gradvis nedbringe underskuddet på statsfinanserne«. Så vidt socialdemokratiets målsætning 1. september 1982.

Endvidere skrev socialdemokratiet: »Derfor må der gennemføres væsentlige besparelser og specielt besparelser på overførselsindkomsterne.« Af dem skal jeg nævne nogle, nemlig at der må spares på sygedagpenge, kontanthjælp, børnetilskud, i alt 1,1 mia kr. På arbejdsledeshedsdagpenge må der spares 1,1 mia kr. Der gennemføres en forhøjelse af arbejdsløshedsforsikringsbidragene på omtrent 1 mia kr. Der gennemføres takstforhøjelser, som man nu er imod, på 760 mill. kr. Og nedsættelsen af bloktilskuddene til kommunerne, som man har protesteret vældigt imod, skal være på mindst 4 mia kr.

Endelig anførte socialdemokratiet, at en forbedring af konkurrenceevnen nødvendig gjorde en hårdhændet indkomstpøolitik, så lønindkomsterne i Danmark lå under den gennemsnitlige lønudvikling i de lande, vi havde samhandel med. En så hårdhændet indkomstpøolitik har end ikke denne regering ovovet at gennemføre. Men jeg erkender, at det ville være en fordel at gennemføre den.

I finansministerens oplæg til finansloven for 1984 påpeges faktisk næsten det samme: en formindskelse af underskuddet på statsfi-